

[Ivar Nørgaard]

om at få sat de forslag øverst på dagsordenen, der giver Kommissionen og medlemslandene mulighed for at leve op til de høje normer på disse områder.

For så vidt angår de direktivforslag, som ikke indeholder en indbygget mulighed for konflikt mellem konkurrencehensyn og miljøhensyn, skulle vi uden problemer kunne samvirke med Kommissionen om at øge tempoet for direktivernes gennemførelse.

Hvis det viser sig, at det ikke bliver muligt at få de øvrige medlemslande med på et højt beskyttelsesniveau, og Danmark derfor bliver nødt til at indføre nationale foranstaltninger, som vil kunne indbringes for EF-Domstolen, er det meget vigtigt, at det bliver sager, hvor der til sin tid vil blive dømt til vor fordel. Vi bør derfor arbejde for, at sagen vedrørende automobilers udstødningssgas hurtigt bliver bragt frem til afklaring, hvis Kommissionen gør den til en artikel 100 A-sag, hvad alt tyder på at den har til hensigt.

Som nævnt synes vi ikke, at regeringen udelukkende bør trække miljø sagen frem som det, EF skal prioritere højest. Mindst lige så vigtigt er det, at en effektiv bekæmpelse af arbejdsløsheden får høj prioritet. Formandskabet bør derfor sætte kommissionsforslagene vedrørende særlige foranstaltninger imod arbejdsløshed samt forslagene om øget økonomisk aktivitet i medlemslandene og forslagene om en forstærket indsats for forskning og udvikling højt på dagsordenen.

Vi kan også anbefale, at Danmark benytter formandskabsperioden til at opprioritere forbrugerpolitikken. Den har ført en meget hensygnende tilværelse i de seneste år, og det har vist sig, at man på det forbrugerretlige område, på forbrugerbeskyttelsesområdet og på det sundheds- og næringsmæssige område faktisk er meget langt tilbage i EF i forhold til det, vi kunne ønske. Det bør derfor være en oplagt opgave for formandskabet at opprioritere forbrugerpolitikken.

Som ministeren fremhæver, vil landbrugs politikken og Fællesskabets finansiering automatisk presse sig frem på Ministerrådets dagsorden. Det er vigtigt for Fællesskabets overlevelsesmuligheder, at disse to sagsområder kommer ud af deres kriseagtige tilstand. Formandskabet skal her medvirke til holdbare forlig, men det er selvfølgelig også nød-

vendigt at vide, i hvilken retning man vil arbejde.

Det er en kendt sag, at flertallet her i Folketinget finder, at det er nødvendigt med lavere kornpriser for at formindske overskudsproduktionen og lagrene, og at der også er en høj grad af skepsis her i Folketinget over for Kommissionens udspil vedrørende en finansieringsreform.

Det må naturligvis afspejle sig i den retning, formandskabet udfører sit forligsarbejde i. I formandskabsperioden vil Folketingets markedsudvalg kunne bruges som en samarbejdspartner, ikke blot for at finde frem til den danske delegations forhandlingsoplæg, men også for at løse formandsopgaven bedst muligt.

I dagspressen har der for nylig været nogle højst besynderlige forlydender fra Bruxelles om en kommende magtkamp. Ifølge Jyllands-Postens udsendte medarbejder den 26. maj 1987 lægger EF-maskineriet i Bruxelles op til en magtkamp med det danske Folketings markedsudvalg:

»Blandt Fællesskabets topfolk anses en sejr for givet, efter at man har fået sikkerhed for den danske regerings støtte . . .

EF-eksperter påpegede mandag, at det vil resultere i kaotiske forhold, hvis markedsudvalget fra juli ikke kun fastlægger den danske holdning, men også afgør udspil og kompromisforslag fra formandsposten. Denne posts vigtige funktion som kompromisskaber vil hermed umuliggøres.

Højstående danske regeringsskilder« – vi ved jo, hvem der var i Bruxelles den mandag – »gjorde det mandag klart, at man ikke vil tillade markedsudvalget nogen indblanding i formandsrollen. Det blev understreget, at regeringen her vil bevare sin uafhængighed, så man i den seks måneder lange periode kan fungere effektivt.

Derimod indrømmes det, at markedsudvalgets flertal som hidtil vil kunne fastlægge den danske holdning på alle afgørende områder.«

Det hedder til slut i Jyllands-Posten:

»Men Ivar Nørgaard og markedsudvalgets flertal får ikke lov til at udstrække deres drillerier til også af omfatte formandsrollen«, lød den trodsige vurdering mandag i regeringskredse. Denne holdning blev modtaget med tilfredshed blandt EF-partnerne og i Ministerrådets ledelse. Samtidig kunne der